

Kedvenceink voltak: beszélgetés Nyilasi Tiborral

2009 augusztus 05. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Mai beszélget?partnerünk a Fradi egyik él? legendája: Nyíl, azaz Nyilasi Tibor, aki a napokban ünnepelte születésnapját. Ezen alkalomból külön is köszöntöttük, ez a beszélgetés pedig az ünnepelt ajándéka mindannyiunknak.

Azt hiszem, Nyilasi Tibor életútját nem kell egyetlen fradistának sem bemutatni, annak már eddig is több könyvet szenteltek és mi a Fradiért rajongók mind el is olvastuk. Arról nem beszélve, hogy sokunk számára ? jelentette a nagy sztárt, akiért és társaiért tombolhattunk a lelátón, gy?zelmeiket ünnepelehttük. A fiatalabb korosztály, pedig mint sikeres edz?t ismerte meg.

? azon kevesek egyike, akik képesek voltak megtettesíteni a Fradit. Azért, hogy legalább saját szokásaimhoz h? maradjanak, néhány adat és tény Nyíl életéb?l:

Várpalotán született 1955. január 18-án. Családja 1960-ban költözött Budapestre, a II. kerületbe. A kis Tibi

mozgásigényét a grundon élte ki, mert akkoriban még voltak grundok. Miután sok tornacipő bánta ezt, édesapja 1965-ben elvitte a lakhelyükhöz legközelebb eső futballpályára az Úttörőstadionba. Ott kezdődött el a fantasztikus pályafutás. Úgy tűnik, eleinte Tibi életében öt évente történtek a fontos momentumok, mert a következő ilyenre 1970-ig kellett várni, amikor leigazolta álmai csapata, a Ferencváros. Álmai csapata, mert édesapja után a fia is fradista lett. Csillag tehetségére hamar felfigyeltek, gyakorlatilag az elejétől a két évvel idősebbekkel játszott egy csapatban, majd 1973-ban, 18 esztendősen a nagycsapatban is bemutatkozott az NB I-ben. A bemutatkozást még 242 mérkőzés követte, amelyeken összesen 131 gólt ért el. 1983-ig tartott ez az időszak, amely alatt kétszer bajnok (1975-76 és 1980-81) és háromszor kupagyőztes lett (1974, 1976, 1978). 1975-ben fantasztikus sorozat után a KEK-döntőbe jutott a Fradival, ahol ugyan vesztek, de így is beírták a nevüket az európai labdarúgás történelmébe. Az 1981-es bajnoki cím évében lett az európai góllövők között a második, az „Ezüstcipő” nyertese. 1983-ban Ausztriába, az Austria Wien csapatához igazolt, az ott eltöltött öt év alatt háromszor bajnok (1983-84, 1984-85, 1985-86) és egyszer kupagyőztes lett (1986). 1975-től 1985-ig kihagyhatatlan tagja volt a magyar válogatottnak, összesen 70 mérkőzésen 32 gólt szerzett, részt vett két világbajnokságon. 1988-ban abbahagyta az aktív játékot, majd 1990-ben elkezdődött edzői karrierje. 1994-ig a Fradival nyert egy bajnokságot (1991-92) és három kupát (1991, 1993, 1994), azaz minden évben valami címet. Tette ezt azok után, hogy a Fradi azt megelőzően az utolsó bajnoki címét 1981-ben, utolsó kupagyőzelmét 1978-ban - tehát még az aktív játékos korszakában – nyerte. Az 1997-98-as szezonban újra lett a csapat edzője, ez azonban már kevésbé volt sikeres. 2002-től 2007-ig az MLSZ alkalmazásában az utánpótlás korosztályos válogatottjai tartoztak a felügyelete alá. Jelenleg a sporttelevízió szakkomentátora, csak ez köti a futballhoz.

Rövidnek ígértem az életút bemutatását, de már csak az eredmény sor miatt sem lehetett azt néhány szóban elintézni. Hiába, ilyenek a legendák. Következzék a beszélgetés.

- Gyermekkorodban mit jelentett számodra a Fradi?

- Mindent! Édesapám is nagyon nagy szurkoló volt, én is az lettem. A Fradi szeretete nálunk tényleg apáról fiúra szállt. Hiszem, hogy a fradizmus terjedésének ez a leghatásosabb módja. Ezzel együtt csak egészen kisgyermekként voltam édesapámmal meccseken, mert viszonylag hamar önállósítottam magam és a haverokkal jártunk szurkolni a mindenkori B-középbe. Különösen, amikor már magam is futballoztam. Nem sok olyan meccsre emlékszem, ami nélkülünk kezdődött el.

- Az első csapatod az Úttörőstadion volt. Hogy kerültél a Fradiba?

- Azt el kell mondom, azért volt az Úttörőstadion, mert oda gyakorlatilag gyalog is ki tudtam menni. A Fradiba pedig Kertész János révén kerültem, aki elég gyakran megfordult a Margitszigeten. Ő akkor a Fradi ifiedzője volt. Az egyik meccsünk után hozott egy Fradi pecsétetes papírt, hogy leigazolna a Ferencváros. Aláírtam és nagyon boldog voltam.

- Milyen volt akkoriban a Fradi ificsapata, az akkori utánpótlás?

- Össze sem lehet hasonlítani a ma tapasztaltakkal. Akik ott töltöttük az inas éveinket, mindegyikünk megszállottan szerette ezt a játékot. A pályahelyzet az jóval gyengébb volt mint ma, mi még a régi fatribünös lelátók árnyékában edzettünk, sok korosztály jutott egy pályára. Volt olyan, hogy reggel hat órakor kezdődött az edzésünk, tartott fél nyolcig, majd irány az iskola, utána délután újabb edzés, majd utána következett a klubélet.

- Mit értsünk klubélet alatt?

- Azt, amit a szó maga is jelent. A klubházban ugyanis tényleg zajlott az élet. Az edzések előtt és végén senki sem hazasietett, hanem oda, ahol volt biliárdasztal, sakkasztal, kártyaasztal, sok-sok fotel és búfé. Hierarchikus rendben mindenkinek megvolt a maga helye, megvolt a régi nagyoknak, mint Rudas Feri bácsiék, megvolt az akkori sztároknak, mint Albert Flóriánék és megvolt nekünk, tanoncoknak. Tanoncoknak neveztük magunkat, akik az inas éveiket töltik ebben a történelem és a hagyományok szervezte rendben. Rettentő boldogok voltunk, örültünk, ha az idősebbek hozzánk szóltak, elküldtek valamiért, részesei voltunk a Fradi-családnak. Aztán néha még diszkó is volt a klubház emeletén, amit érdekességként megemlítek, az akkori elnök fia vezetett. A futballisták mellett persze ott voltak a klub többi sportolói, atléták, tornászok, tényleg olyan volt, mint egy hatalmas család. Nem is kívántunk mi sehová sem járni, minden pillanatunkat kitöltötte a Fradi.

- Milyenek voltak az edzések?

- Kemények, de ez akkor fel sem tűnt. Azért dolgoztunk mindannyian, hogy egyszer mi léphessünk azok helyére, akiket akkor áhítattal néztünk. A legtöbbünk számára a foci technikai része nem volt probléma, köszönhetően a grundon eltöltött éveknél. Mi voltunk az utolsó generáció, akiknek ez az élmény még megadatott. A kondíciót pedig szorgalmas munkával bárki megszerezheti. Kertész János nagyon jó edző volt, nagyon tudott velünk bánni. Engem külön motivált, hogy két évfolyammal feljebb fociztam, Ebedli Zoliékkal. Csak nem maradhattam le? Az is plusz motiváció volt, hogy nekünk igazán volt kitől tanulnunk. Nekem személy szerint Albert Flórián volt a hatalmas kedvencem, a grundon mindig az ő nevét viseltem. De rajta kívül is számunkra zsenik játszottak a csapatban. Edzésen csodáltuk őket a meccseken pedig szurkoltunk nekik.

- Még ekkor is szurkoló voltál?

- Természetesen. Emlékszem, egyszer az ifivel Soroksáron játszottunk, én meg a meccs végén percre beosztottam mindent, gyors tusolás és öltözés után rohantam a villamoshoz, hogy kiérjek a pályaudvarra, merthogy a Fradi éppen Tatabányán játszott bajnokit. Aki akkor jött velem szemben, komolyan azt hitte, hogy aznap nem is játszottam, mert olyan hamar lehetetlenség a kapun kívül lenni.

- Öröm hallgatni Téged, amilyen szeretettel és lelkesedéssel beszélsz azokról az időről...

- Mert még átélhettem azt, amiről a régi nagyok meséltek nekünk. Akkor még nem kellett elmagyarázni a gyerekeknek, mit jelent a Fradi címerében a három E betű. Akkor még hatott és mindenki érezte ezt.

- Milyen volt a társaiddal a viszonyod?

- Engedelmeddel, erre a kérdésre kérdéssel válaszolok. El tudod azt képzelni egy mai ifi futballistáról, hogy 40 év elmúltával ugyanazokkal az emberekkel jár egy társaságba, ugyanazokkal beszélget, szóval ugyanazok a legjobb barátai?

- ?szintén szólva, nem.

- Valahol itt van a lényeg. Mi barátok voltunk a pályán kívül is, ez nagyban megkönnyítette a dolgunkat a pályán. Említettem már Ebedli Zolit, akivel végig egy csapatban játszottam, de a válogatottban csapattársam volt Törőcsik András is, akivel barátságom ugyanolyan régről datálódik.

- És a Fradi-Dózsa párharcok?

- A meccsek 90 percére, de kizárólag csak arra, félretettük ezeket az érzéseket. Észveszt?en komoly meccseket, a legszikrázóbbakat egymás ellen vívtuk. Aztán a meccs végén már közösen szórakoztunk egy-egy helyen, ahová csatlakoztak a Honvéd és a Vasas játékosai is. Ezért m?ködött jól abban az id?ben a válogatott is. Ott is kialakultak baráti kapcsolatok, megértettük egymást. Én érzékeny ember vagyok, mindent a lelkemre veszek, nekem nagyon nagy szükségem volt az ilyen csapatokra, csapattársakra. Én bele tudtam halni minden verésébe, nagyon mélyen érintett.

- Akkor ez magyarázza azt is, hogy volt a pályafutásodnak egy olyan szakasza, amikor 24 évesen abba akartad hagyni a futballt?

- Persze, hogy ez. Miután hazajöttünk Argentínából, kaptam én hideget, meleget. Nem mondom, hogy minden jogtalan volt, elvégre mégiscsak kiállítottak a hazaiak ellen, ám az igazságtalanságok sorába lelkileg belebetegedtem. A néz?téri bekiabálásokat sem tudtam elviselni, abban az állapotban az sok volt. Azt még megértettem valahogy, ha idegenben, az ellenfél szurkolói sértegettek, de idehaza, a saját szurkolóink pocskondiázását, szidalmainak özönét már nem. Olyan hangulatban nem lehet focizni. 1979 végén telt be a pohár, abba is hagytam egy id?re, akkor azt hittem végleg. A klub vezet?i szerencsére megért?ek voltak, nem akartak mindenáron meggy?zni, valahol érezték, hogy akkor szükségem van a világtól való elfordulásra. El is kallódtam volna, ám történt egy érdekes esemény. Kelenföldön, ahol laktunk, egy este csöngettek és az ajtóban Sándor Karcsi bácsi és Szepesi Gyuri bácsi állt egy-egy nagy csokor virággal. A szüleim nem akartak hinni a szemüknek. Mindketten arról gy?zködtek, hogy a Fradinak és a magyar labdarúgásnak szüksége van még rám. A lényeg, 1980 tavaszán már újra játszottam.

Egy Nyíl gól Ausztria ellen 1982-b?

A VB-k történetének gólkorder mérk?zése Nyilasi gólokkal keretbe foglalva

- Hála Istennek! Nagyon sokan sokkal szegényebbek lettünk volna, ha nem látjuk azt az újjászületett Nyílt. Következett egy újabb világbajnokság (1982 Spanyolország), majd egy évvel kés?bb a légiósélet. Miért az Austria Wien, miért nem egy európai sztár csapat?

- Azért mert ?k kínálták értem a legtöbbet, 350 ezer dollárt, ami akkor nagyon nagy pénznek számított. Akkoriban minden ilyen tranzakcióról az állami sportvezetés döntött és ?k ezt az ajánlatot fogadták el. Korábban, 1982 tavaszán a Barcelona is ajánlott - szinte hihetetlen feltételekkel - egy fél éves szerz?dést, mert az akkor ott játszó Schuster megsérült, ám akkor nem engedtek, talán épp a közelg? világbajnokságra hivatkoztak. De egyáltalán nem bántam meg, hogy úgy alakult a sorsom ahogy, hogy Bécsbe szerz?dtem. Bécs sokkal közelebb van Budapesthez, a barátaimtól sem kellett elszakadnom és nem utolsósorban azért, mert ott is egy számomra megfelelő lékörben dolgozó klubhoz kerültem. Hasonló volt a hierarchikus felépítés mint a Fradinál, hasonlóan jó volt a csapaton belüli hangulat.

- Ebben hasonló volt, de miben különbözött?

- A körítésben. Összehasonlíthatatlanul jobb volt már akkor az infrastruktúra, a stadion, a pályák állapota, a csapat körüli tudatos médiamunka. Csak a pozitívumok kerültek el?térbe, mindenesetre azokról jóval több szó esett, mint a negatívumokról.

- Az edzőmunka, a szakma mennyiben volt más?

- Más volt, rövidebbek és intenzívebbek voltak az edzések, de nem ezen múlt. Ma is állítom, a magyar labdarúgás szakmailag, a játékosok tehetségét tekintve akkor is, de még ma is, legalább egy szinten áll az osztrákkal. Ott azonban el tudják ezt adni. A f? üzenet, hogy nézhet? és élvezhet? futballt kínálnak, amely ?szinte és támadó jelleg?. Náluk is érezhet? az, ami Nyugat-Európában mindenütt, hogy a futballt egyfajta életformaként kínálják eladásra a fogékony szurkolóknak.

- Könnyen elfogadtattad magad?

- Már a Fradi ifiben, a Fradi családban belém nevelték, megszoktam, hogy el?ször meg kell dolgozni a célokért, mindig többet tenni azért, hogy elfogadjanak, hogy megszeressenek. Idegen országban ezt mindig nehezebb megtenni, ott mindig külföldi marad az ember. Ausztriában is érzi ezt egy magyar. De engem elfogadtak, megszerettek, értékelték a leadott teljesítményt.

Megintcsak a „sógorok” ellen 1985-ben

- Az Austria Wien egyik fénykora volt, mikor ott játszottál. Hogy élte ezt meg a csapat, hogy élted meg Te?

- A sikereket nem kell megmagyarázni, a klub jól működött, a csapat összetartó volt, az eredmények jöttek, a szurkolók szerették. Mondhatom, minden „úri” volt, amit ígértek, pontosan betartották. Eljöttem onnan, ám az természetes, hogy figyelemmel kísérem a csapat körüli történéseket. A 90-es évek elején még futott a szekér, jöttek az eredmények, de nemzetközi téren nem sikerült áttörést elérni. Aztán 1999-ben jött egy dúsgazdag milliárdos (Frank Stronach), aki sok mindent megváltoztatott, az európai trendet követve amolyan „futballgyárat” akart csinálni. Tömegével vett új játékosokat, akik nem klubjuknak, inkább munkahelyüknek tekintették a csapatot. Még a csapat nevét is megváltoztatta. Hiába volt a gazdagság, a fényezés, a közönség ezzel nem tudott azonosulni, kezdtek elfogyni, fűtyülni, a csapat ellen tüntetni. Bebizonyosodott, hogy csak pénzzel nem lehet mindent elérni. Amikor szűnben volt a már emlegetett erkölcsi összetartás, a családi klubélet, elfogytak azok akik ezt még aktívan tovább éltették, a pénz már nem tudott segíteni. Stronach úr végül távozott. Nagy váltás, de nem törés, következett be a klub életében. Jóval szerényebb körülmények közt, de újra életerősebben működik az Austria, melynek mottója lett: a hagyomány újra visszaköltözött a házukba. Szerintem ez nagyon fontos.

- 1988-ban tényleg abbahagytad az aktív futballt. Tudjuk, 1990-ben lettél a csapat edzője. Mi történt közben?

- Ezt ma már valóban nem sokan tudják, nem emlékeznek rá. 1988-tól a klub elnökségének a tagja lettem. Nem éreztem jól magam, nem tudtam abban a struktúrában hasznosítani magam. 1990-ben aztán, számomra a derült égből villámcsapásként felajánlották a csapat vezetői posztját. Papírom volt, hiszen elvégeztem a TF-en a szakvizit. Elvállaltam.

- Elvállaltad és bemutatkoztál, nem is akárhogyan. Az aktuális bajnok, történetesen a Dózsa otthonában, egy „sima” 5:0 eredménnyel. Nem egy akkori játékosoddal beszélgettem már, mind azt mondták, szinte újjászülettek. Hogy érted ezt el?

- Egy biztos, nem treniroztam erre. A viccet félretéve, igyekeztem azt a hangulatot megteremteni az öltözőben, amit annak idején én megtapasztaltam. Azt próbáltam a játékosoknak elmagyarázni, hogy nem elég a csapatba bekerülni, hanem csapattaggá kell válni. Keressék egymás társaságát az edzéseken túl is, ne társak legyenek egy üzletben, hanem küzdjenek, harcoljanak egymásért, a kitartó szurkolóinkért, a Fradiért. Megértették. És az a Megyeri úti eredmény és játék mindenkit meggyőzött, tényleg megadta az alaphangot. Éreztem a srácokon, ahogy mennek, ahogy reagálnak a szurkolókra, egymásra, valami elmozdult.

- Bizony, elmozdult. Tizenhárom, keservesen hosszú év után Magyar Kupát nyert a csapat, a bajnokságban pedig az akkori idők sikercsapata, a Honvéd mögött a második helyen végzett. Csapat és közönsége újra egymásra talált. A következő szezonban pedig, tizenegy év után újra bajnok lett. Milyen volt ez a kispadról nézve?

- Az, hogy újra éreztük a közönség mindenén átsegíté szeretetét, számomra visszahozta a régi idők hangulatát. Amikor elvállaltam, ezt szerettem volna elérni, ez volt a kitűzött cél, mondhatni az eredménytől függetlenül. Ezt mondtam folyamatosan a játékosaimnak, ezért érdemes az edzéseken megfeszülni, dolgozni. Szerencsés helyzetben is voltam, hiszen akkor bontogatta szárnyait Lipcsei Peti, akkor hitte el ifj. Albert Flóri, hogy ő is kiléphet az apja árnyékából, a többi fiatal ugyanazt érezte, mint mi annak idején. És akiket igazolni tudtunk, mind beváltották, amit ígértek, ami elvárható volt tőlük. 1991 őszén még nem látszott mindez, de amit 1992 tavaszán produkáltak a fiúk, az nem csak számukra és a közönségnek, nekünk is felejthetetlen. A diósgyőri győzelem és a hazavezető út, az ünneplés a stadionban... csodálatos.... Többesszámban fogalmazok, mert ezt a sikert nem egyedül értem el. Elvitathatatlan a pályaedzők, Szepessy László és Mucha József, az erkölcseti edző Simon Balla István szerepe, meg mindenkié, aki a csapat körül dolgozott, tett érte. Nem csak a pályán, hanem körülötte is igazi csapatmunka folyt. Nélkülük nem sikerülhetett volna. Egy volt akkor játékos, edző, vezető és szurkoló. Egy, mint régen, a Fradi család. Mert ez a Fradi család! Utólag elmondhatom, nekem azok a játékosok mindent jelentettek, az általuk alkotott csapatba beleszerettem. Engem azok a fiatalok emeltek fel edzőként, az ő tenniakarásuk, bizonyítási vágyuk nélkül nem érthetők volna el azokat a sikereket. Ennyi idő távlatából is köszönöm mindannyiuknak!

- Következett újabb két kupagyőzelem, ám a bajnokságban nem sikerült ismételni. Neked miért kellett 1994-ben távoznod?

- Azért mert lejárt a szerződéselem. A vezetőket marasztalták, ám én nem éreztem, hogy elegendő szándék és

lehetőség lett volna csapat megerősítésére, ami a továbblépéshez elengedhetetlen volt. Elköszöntem. A helyemre érkezett Novák Dezső, akit én végtelenül tisztelek, hisz én is voltam bajnokcsapatának tagja 1981-ben. És nem csak ő, de új szponzor is jött, hirtelen lett pénz az általam korábban szorgalmazott erősítésekre. A csapat 1995-ben és 96-ban tényleg mindent megnyert és elért, amit elérhetett. A BL szereplés volt a hab a tortán. Én visszavedlettem szurkolóvá, ugyanúgy örültem a sikereknek, mint bárki más.

- De 1996 után valami megtört. Szerinted miért?

- Igen, akkor változott meg sok minden. Az elmúlt évek sikerei elkényeztettek mindenkit, jóllakottá váltak. Igaz ez vezetett re, játékosra, szurkolóra egyaránt. Az elért mesés siker sikerek számítottak az alapnak. Azok elmaradtak, az illúzió viszont maradt. Egy hasonlattal élve olyan ez, mint mikor a tejszínhabos kakaó után a cikóriakávét kell újra inni és megszokni.

- 1997-ben ismét csatatorba álltál. Hogy is volt ez?

- Ma már elmondhatom, óriási hibáztam, nem szabadott volna elvállalnom. Az akkori vezetők a szívemre apelláltak. Azon a nyáron az Austria Wien részéről aláírt edzői szerződés volt a zsebemben, amit egy szombat délig kellett volna nekem is aláírnom. Minden észérv amellett szólt, hogy aláírjam. Eltette egész éjjel a Fradi vezetők kérélték. A szívemre hallgattam, kecsgettette a hiúságomat a felkérés. Látnom kellett volna, hogy én is részesévé lettem egy folyamatnak, ahol a személyemet használják fel mások ellen, kódolva volt, hogy én is eldeim Varga Zoltán és Novák Dezső sorsára jutok. Elvállaltam. Igenám, de az öltözőbe lépve azt láttam, hogy a játékosoknak nem csillogott a szemük, mint ahogy azt korábbi éveimben megszoktam. Elkezdődött a széthúzás. A szurkolók egy része is ellenem fordult, abban a hangulatban én már nem tudtam dolgozni, nem tudtam az általam vallott Fradi értékeket továbbadni. Így 1998 telén elváltak útjaink.

idéynyitó 1998-ból az Üllői útról a Haladás ellen

- Tudjuk, befejezted. Ám abban az időben hírek szálltak mindenfelé, hol ki keres edzői kispaddal, éppen hol fogsz dolgozni. Nagyon sokan szövetségi kapitánynak is Téged láttak volna szívesen. Milyen ajánlataid voltak, illetve miért utasítottad vissza rendre ezeket?

- Szinte minden csapat megkeresett az NB I-ből, hogy legyek az edzője. Észintén mondom, számomra ezek nem voltak reálisak. Idehaza a Fradin kívül nem tudtam elképzelni az életet, nem tudtam volna más csapat életébe beleélni magam. Ugyanis, engem gyakorlatilag azonosítottak a Fradival, amit óriási megtiszteltetésnek vettem. Még ma is, ha ma megyek az utcán, és még felismernek, azonnal azt kérdezik, mi újság a Fradi körül? Volt a válogatott élére is felkérésem, ám nem vállaltam.

- Ennek ellenére öt éven keresztül mégis a szövetség alkalmazásában álltál, mint az utánpótlás szakmai irányítója. Itt megkaptad a szükséges bizalmat?

- Ez egy olyan feladat volt, amit igazán szívügyemnek éreztem. Ahol még tenni tudtam volna valamit. A magyar labdarúgás jövője a fiatalokban van. A fiatalokkal foglalkozni nagyon fontos, ha nem a legfontosabb feladat. Eredményre éhes fiatalokkal lehet igazi eredményeket elérni. Így volt ez a Fradinál is 1990-től. A második Bozsik-programba kapcsolódtam be, amit akkoriban Mezey György és Both József neve fémjelzett. Sajnos azt a munkát nem sikerült befejezni.

- Miért nem?

- Mert új MLSZ vezetés jött, amely hozta a saját embereit. Amíg az EB pályázat ügye volt napirenden, addig jó voltam, mert a nevem ismerős európai körökben is. Ám az EB pályázat elbukott, az újabb célokhoz jobban megfelelnek azok az emberek, akikkel kevesebb a probléma, akik úgy mond a sajátjaik.

- Ez a gondolatmeneted felvet bennem egy kérdést. Miért van az, hogy a Te korosztályod gyakorlatilag elveszett a magyar futball számára? Nem képviseltetitek magatokat sem az irányításban, sem a szakmában?

- Mondjuk, én nem panaszkodhatom, mert én személy szerint megkaptam a lehetőséget, a Fradinál is, az MLSZ-ben is. Ettől függetlenül a felvetés és a kérdés jogos. Amikor Bálint Lászlóval kezdve, Fazekas Lászlóval folytatva a magyar sportvezetés engedélyt adott arra, hogy ezek a bizonyítottan jó futballisták és sportemberek világot láthassanak, tapasztalatokat szerezhessenek, azt eredetileg azzal a céllal tették, hogy hazatérve azokat kamatoztassák. Na most, pont ebből nem lett semmi. Ezek az emberek, kivétel nélkül közönségtámogatást élvező, népszerű emberek voltak, akik megismerve a nyugati világot, pontosan látták, mi az ami működik és mi az ami nem. És nem csak látták, ezt el is mondták. Ha pozícióba kerültek volna, igencsak sok érdeket sértettek volna. Így

az érdekvédők összezártak és gyakorlatilag ellehetetlenítették ezt a generációt, amely pedig még most is az 50-es éveiben vagy a 60-as éveik elején jár. Óriási érték, óriási tapasztalat megy, ment így veszendőbe. Nagyon sajnálom.

- A beszélgetésünk elején már szó esett a három E betűről, arról, hogy annak idején ezek értelmezése egyértelmű volt már gyermekkorban is. Hogy látod ma? Mit jelent az Erkölc, Er?, Egyetértés ebben az elűzletiesedett futballban, különösen a Fradiban?

- A véleményem az, hogy az élet ki fogja kényszeríteni a megfelelő megoldásokat. A múlt tisztelete, a hagyományok ápolása nélkül nem lehet jövőt építeni, egy olyan klubban, mint a Fradi, különösen nem. ***A magam részéről csak azt kívánom, hogy a Fradi minden játékosa és minden szurkolója ismerje meg és élje át azt az élményt, ami a mi fiatalkorunkat jelentette. Ha ez megtörténik, biztos vagyok benne, hogy a Fradi újra szárnyalni fog.***

Végezetül igen nagy tisztelettel köszönöm mindenkinek a születésnapom alkalmából írt jókívánságait.

Simon Sándor

A beszélgetés ideje: 2009. január 20.

www.ftcbk.eu

Ajánló